

OLGA VAN DER MEER

Kiezen voor liefde

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Langzaam kwam de auto van Armand en Rowena in beweging. Alain, de jongere broer van Armand, rende nog een stukje mee voor ze de inrit verlieten en de weg op draaiden. 'Ik kom snel bij jullie logeren!' riep hij, terwijl hij woeste armbewegingen maakte.

De rest van het gezin Le Blanc stond in de ruime voortuin te zwaaien. 'Tot volgend jaar. Rij voorzichtig. Bel snel,' klonken de kreten door elkaar heen.

Armand toeterde voor hij de bocht maakte die zijn familie aan het oog onttrok, Rowena zat achterstevoren te zwaaien. Na de bocht liet ze zich met een zucht van verlichting in de passagiersstoel zakken en deed ze haar gordel om. Zo, dat zat er weer op. Dat was het enige nadeel van haar relatie met de van oorsprong Franse Armand le Blanc: de jaarlijks terugkerende verplichte vakantie in Frankrijk. Het dorpje waar zijn ouders, broer en zus woonden kende ze inmiddels wel. Veel vertier was er niet te vinden en voor haar gevoel kroop de zomervakantie altijd voorbij. Hoewel Armands familie hartelijk en gezellig was, was ze altijd weer blij als die drie weken erop

zaten. Drie weken was lang om met zo veel mensen in één huis door te brengen. Dat was echter de concessie die ze moest doen voor hun relatie. Als negentienjarige jongen was Armand tijdens een uitwisselingsprogramma van studenten een jaar naar Nederland gekomen en nadat hij Rowena had ontmoet, was hij nooit meer weggegaan. Met liefde had hij zich in het voor hem vreemde land gevestigd, met als enige voorwaarde dat hij ieder jaar de vakantie in Frankrijk bij zijn familie door wilde brengen. Iets wat Rowena uiteraard niet had kunnen weigeren. Hoewel ze weleens droomde van drie weken aan de Spaanse kust, een cruise over de Middellandse Zee of een luiervakantie aan een Italiaans meer, pakte ze trouw iedere zomer de koffers voor hun logeerpartij in het Franse dorpje dat ze langzamerhand wel uit kon tekenen. Als leraar Frans op een grote scholengemeenschap had Armand meerdere vakanties per jaar, maar zij kon haar eigen winkel niet zomaar sluiten om lekker weg te gaan. Andere vakanties, bijvoorbeeld een weekje wintersport, zaten er dan ook niet in.

‘Volgens mij ben jij blij dat de vakantie om is,’ zei Armand met een snelle blik opzij.

‘Valt het op?’ vroeg Rowena zich schuldbe-
wust af.

‘Dergelijke zuchten van verlichting slaken
de meeste mensen alleen als ze in de auto stap-
pen voor de heenreis, niet als ze weer naar huis
moeten.’

‘Ik vind het wel een hele opgave,’ gaf ze toe.
‘Verlang jij nooit naar iets anders? Een hotelle-
tje aan de kust of zo? Of een vliegvakantie naar
een exotisch oord?’

Het duurde even voor hij antwoord gaf. ‘Ik
mis mijn familie als ik ze een tijdje niet zie,’
zei hij na enige minuten. ‘Voor een weekendje
is het te ver om heen en weer te rijden, dus
blijft alleen de vakantie over.’

‘Dat vroeg ik niet.’

‘Iets anders zou weleens leuk zijn, maar dan
erbij, niet in plaats van. Maar jij wilt je winkel
niet langer dan drie weken per jaar sluiten.’

‘Dat kan ik me niet veroorloven,’ schoot Ro-
wena direct in de verdediging. ‘Een eigen zaak
brengt nu eenmaal verplichtingen en verant-
woordelijkheden met zich mee.’

‘Dan moet je ook niet zeuren over dingen
die niet kunnen,’ verklaarde Armand kortaf.

‘Ik zeur niet, ik zei alleen...’

‘Hou er alsjeblieft over op,’ onderbrak hij

haar. 'Ik weet inmiddels wel dat jij een bezoek aan mijn familie alleen als een verplichting ziet.' Zijn gezicht stond stuurs, zag Rowena. Haar opluchting had ze blijkbaar erg duidelijk tentoongespreid.

'Ik mag je familie heel graag,' zei ze in een poging iets goed te maken. 'Het is jammer dat ze niet dichterbij wonen. Maar drie weken aan één stuk is best lang. Voor jou is dat anders. Het is jouw ouderlijk huis en jouw geboorteplaats, jij bent daar thuis. Ik voel me soms een beetje buitengesloten, al zijn ze allemaal nog zo lief voor me. Mijn kennis van de Franse taal is genoeg om een gesprek te kunnen voeren, maar de nuances ontgaan me.'

'Drie weken per jaar, dat is alles wat me gegeven is om met mijn familie door te brengen. Negenenveertig weken zie ik ze niet,' zei Armand op de theatrale toon die hij vaker gebruikte als ze het niet met elkaar eens waren.

Wat niet wilde zeggen dat er in die negenenveertig weken geen contact was, dacht Rowena bij zichzelf. Armand belde minstens twee keer per week met zijn ouders en bovendien werd er veelvuldig contact onderhouden via de computer. Op afstand bemoeiden ze zich op die manier met alles. Ze hield echter wijselijk

haar mond. Armand was erg gevoelig als het om zijn familie ging, waar ze ook wel begrip voor op kon brengen. Hij kwam uit een zeer hecht gezin en de eerste jaren had hij veel last van heimwee gehad. Het liefst had hij zich met haar samen in Frankrijk gevestigd, maar daar had Rowena niets van willen weten. Ze mocht dan ook niet afdingen op die ene vakantie per jaar, vond ze zelf. Maar waar hem het afscheid steeds zwaarder viel, was zij juist blij als ze weer huiswaarts reden.

In deze situatie, met die twee verschillende gemoedstoestanden, was een ruzie zo geboren. Meestal koos zij voor de verstandigste weg en zorgde ze ervoor dat het zover niet kwam. Eenmaal thuis was Armand altijd weer snel over zijn melancholische bui heen, wist ze. De tien tot twaalf uur durende terugweg verliep nooit zo gezellig, maar ze had geleerd dat te accepteren als iets wat bij de vakantie hoorde. Het onvermijdelijke staartje voor alles weer normaal werd en ze zichzelf weer kon zijn in haar eigen omgeving.

Ze was niet altijd zo verstandig geweest. De eerste jaren was de terugrit regelmatig met ruzie gepaard gegaan. Zo vlak na het afscheid was Armand meestal niet te genieten en dan

was één verkeerd woord van haar kant al genoeg voor een uitbarsting. Ze had al eens voorgesteld dat hij alleen zou gaan. Tenslotte had hij zeven weken zomervakantie en nog meerdere andere vakanties. Als hij er daarvan een paar in Frankrijk doorbracht, hadden ze haar vakantieweken voor hen samen, waarin ze konden doen en laten wat ze wilden. Dat voorstel was echter zowel bij Armand als bij zijn familie niet in goede aarde gevallen. Zij hoorde bij het gezin, het was niet compleet zonder haar. Hartverwarmend, maar tegelijkertijd erg benauwend. Ze dwongen haar op deze manier in een positie die ze niet wilde. Aan de andere kant was ze nuchter genoeg om te beseffen dat er ergere dingen waren, dus ze wilde zich er niet al te druk om maken. Hun inmiddels al twaalf jaar durende relatie verliep uitstekend. Ze hadden het goed samen, woonden in een mooi huis, verdienden genoeg om een leuk leven te leiden en ze hadden het nog steeds prima naar hun zin met z'n tweeën. Om zich heen zag Rowena genoeg voorbeelden van stellen die het een stuk minder getroffen hadden dan zij, dus wilde ze het ene probleem dat zij hadden zeker niet opblazen. Dit relatief kleine prijsje dat zij moest betalen stond niet in verhouding

tot al het geluk dat Armand in haar leven had gebracht.

Tot ze hem leerde kennen, was ze eenzaam geweest. Haar vader leefde niet meer, broers en zussen had ze nooit gehad en haar moeder woonde aan de andere kant van het land, waar ze haar eigen leven leidde, zonder zich veel van Rowena aan te trekken. Als achttienjarige woonde ze in haar eentje op een etage in een vreemde stad, waar ze naartoe was verhuisd omdat ze daar een baan kon krijgen. Met de enkele vriendinnen uit haar geboorteplaats was het contact verwaterd en nieuwe kennissen had ze nog niet opgedaan. De ontmoeting met Armand had alles veranderd. Sindsdien was haar leven op een positieve manier honderdtachtig graden gedraaid. Somberheid had plaatsgemaakt voor geluk, eenzaamheid voor liefde. Armand had haar gestimuleerd om haar droom, een eigen winkel, waar te maken. Zonder hem had ze dat nooit voor elkaar gekregen, wist ze.

Een eigen zaak was hard werken, maar ze genoot van iedere minuut die ze in haar winkeltje doorbracht. Omdat ze zich niet had willen toeleggen op één productsoort, was het een soort winkel van sinkel geworden. Ze verkocht

huishoudelijke apparaten, leuke hebbedingetjes voor in huis, kaarten, diverse hobbyartikelen en sieraden, die ze voornamelijk zelf maakte. Ook stelde ze cadeaupakketten samen voor verschillende gelegenheden, zoals trouwerijen, geboortes of jubilea. Die pakketten bleken een schot in de roos te zijn, want ze vlogen de winkel uit.

Tegelijk met het openen van haar zaak leerde ze Annefleur kennen. Annefleur was haar eerste echte klant. Ze was verrukt geweest van het winkeltje en had die mening niet onder stoelen of banken gestoken. Zo waren ze met elkaar in gesprek geraakt en het klikte meteen tussen hen. Hun vriendschap bestond inmiddels negen jaar en was in die tijd erg hecht geworden. De man van Annefleur, Rody, en Armand lagen elkaar niet zo, dus was het geen vriendschap tussen twee stellen geworden, maar dat deed aan de band tussen de vrouwen niets af.

Van eenzaamheid was in haar leven in ieder geval geen sprake meer. Met Armand, Annefleur, Rody en niet te vergeten haar klanten zag Rowena meer dan genoeg mensen. Ze vond het nu zelfs heerlijk om eens een avond in haar eentje door te brengen en niet te hoeven praten.

Al met al had ze weinig reden tot klagen, behoudens het jaarlijkse bezoek aan haar schoonfamilie, dat van haar best een stuk korter mocht duren dan nu het geval was. Vooral haar schoonmoeder, Angelique, had er een handje van om zich met hun leven te bemoeien en haar mening op te dringen. Voor een paar dagen was dat niet zo erg en kon Rowena er de humor nog wel van inzien, maar drie weken lang hetzelfde gedram werd een ander verhaal. Dit jaar had haar schoonmoeder er erg op gehamerd dat het tijd werd voor een bruiloft en een baby.

‘Je bent dertig, als je nog langer wacht wordt de kans dat het lukt steeds kleiner,’ had ze dramatisch gezegd. ‘Franse vrouwen zijn allang moeder op jouw leeftijd. Natuurlijk moeten jullie wel getrouwd zijn als er een kind komt. We kunnen de bruiloft het beste hier in Frankrijk houden, jij hebt minder familie dan Armand.’

Als ze Angelique haar gang had laten gaan, waren ze waarschijnlijk als echtpaar teruggekeerd naar Nederland. Het liefst nog zwanger ook, dacht Rowena spottend bij zichzelf. Dat idee stond haar zeker niet tegen, maar de timing van deze gebeurtenissen bepaalde ze toch liever zelf. De plaats overigens ook. Ze wilde